

EMPERYALİZM ÇİFTÇİMİZİ NASIL PERİŞAN EDİYOR?

Baran Dergisi, 17 Aralık 2009

Yıldırım Koç

1996 yılında Türk-İş Genel Başkan danışmanıydım. Türk-İş'in çeşitli uluslararası kuruluşlarla ilişkileriyle de ben ilgileniyordum. Bir gün Uluslararası Para Fonu'nun Türkiye masası şefinin Türk-İş'i ziyaret etmek istediği bildirildi. Daha önce hiç gelmemişlerdi. Ziyaret talepleri kabul edildi. IMF Türkiye masasının şefi Martin Hardy isimli bir Amerikalıydı. Orta yaşını biraz geçmiş, efendice biriydi. Yanında, bizim Hazine Müsteşarlığı'ndan da bir iki yetkili vardı. Toplantıya Türk-İş adına genel başkan ve ben katıldık.

Martin Hardy bir konuşma yaptı. Türk-İş Genel Başkanı da yaptığı konuşmada artan işsizlikten yakındı. Bunun üzerine Martin Hardy, rakamlar için kağıda filan bakmadan, tarımdaki nüfusun toplam nüfus içindeki payının yüzde 45 olduğunu; buna karşılık tarım sektörünün milli gelire katkısının yüzde 15 düzeyinde kaldığını; tarımdaki nüfusun yüzde 10'lara inmesi gerektiğini sakin sakin anlattı.

Martin Hardy'nin dediklerini hiç unutmadım. Köylümüzün yoksullaştırılması süreci yaşandıkça, hep 6-7 kişinin katıldığı o küçücük toplantıda, hiç kağıda bakmadan bu rakamları belirten ve işin nereye gideceğini dürüst bir biçimde ifade eden Martin Hardy aklıma gelir.

1997 yılı Eylül ayında ise Cumhurbaşkanı Sayın Süleyman Demirel yaptığı bir konuşmada, tarımdaki nüfusa ilişkin beklentilerini ifade etti. Sayın Demirel, yüzde 44'lük nüfusun yüzde 10'un altına indirilmesinin hedeflendiğini söyledi (Cumhuriyet, 20.9.1997).

Geçen yıl sonbaharda çeşitli illerimizde yapılan krizle ilgili toplantılarda konuşmacıydım. Bu vesileyle ziraat odalarının temsilcileriyle konuşma imkanım oldu. Adana Ticaret Odası Başkanı Şaban Baş, bu tarihlerde yaptığı bir açıklamada, son yıllarda Çukurova'daki tarlaların yüzde 40'ının el değiştirdiğini belirtmişti (Yeniçağ, 25.9.2008).

Niğde'deki toplantıda, yabancıların doğrudan veya Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları üzerinden önemli miktarda toprak aldığı ve buralarda büyük elma bahçeleri kurduğu anlatıldı.

Bozüyük'teki toplantıda, bankaların son aylarda çiftçilere yaygın bir biçimde kredi kartı verdikleri belirtildi. Ayrıca, özellikle yabancılara ait bankaların tarımsal krediyi kolaylaştırdıkları ve yaygınlaştırdıkları anlatıldı.

Bankaların bu tavrı, çiftçimizin topraklarının yabancıların eline geçirilmesi açısından son derece önemlidir.

Kredi kartı sayesinde köylünün borçlandırılması sağlanmakta, çaresiz kalan köylü toprağını satmakta, küçük üreticilik hızlı bir biçimde tasfiye edilmektedir. Elinde belirli dönemler dışında nakit olmayan köylümüz, kredi kartının sağladığı harcama olanağını cömertçe ve biraz da gösterişçi tüketime yönelik olarak kullanmaktadır. Hiç gerek yokken, cep telefonları ve televizyonlar yenilenmektedir. Tarımsal faaliyet için gerekli olan harcamalar da kredi kartıyla yapılmaktadır. Bugün birçok bölgemiz traktör mezarlığına dönmüştür. Gerek tarımsal faaliyet, gerek başka nedenlerle alınan traktörler, evlerin önünde yatmaktadır. Borç yiğidin kamçısıdır. Ancak kriz koşullarında kredi kartı kullanımının yaygınlaştırılması, köylümüzün kırbaçlana kırbaçlana yok edilmesi sonucunu doğurmaktadır.

Bursa toplantısında ziraat odası başkanının vurguladığı iki konu, bölgede tütün üretimi ile ipek böcekçiliğinin tasfiyesiydi. Anlatıldığına göre, geçmişte Bursa yöresinde 71 köyde tütün üretimi yapılırken, bugün bu faaliyet tümüyle durmuş. Ham ipek ithalatıyla birlikte, Bursa yöresinde ipek böcekçiliği bitmiş. Ayrıca, birinci sınıf tarım arazisi üzerine yapılan fabrikaların tarıma verdiği zarar da büyük.

Martin Hardy haklı çıktı.

Türkiye İstatistik Kurumu, geçimini tarımsal faaliyetle sağlayan insanlarımızın sayısını vermektedir.

1988 yılı Ekim ayında 7,7 milyon insanımız (yüzde 43,2) tarımsal faaliyetle geçim sağlardı.

1998 yılı Ekim ayında 8,7 milyon insanımız (yüzde 39,0) geçimini tarımsal faaliyet aracılığıyla sağlıyordu.

Bu konuda yayımlanan son veriler 2009 yılı Ağustos ayına ilişkindir. Buna göre, geçimini tarımsal faaliyetle sağlayan insanlarımızın sayısı 5,2 milyona (yüzde 23,6) inmiştir. Diğer bir ifadeyle, yaklaşık 10 yıllık dönemde, geçimini çiftçilikle sağlayan insanlarımızdan 3,5 milyonu çökmüştür; tarımsal faaliyetten geçim sağlayamayacağına inanarak, şehirlere göç etmiştir. Tarımdaki nüfusumuzun yüzde 40'ı 10 yılda iflas etmiş, tarımsal faaliyetle hayatını kazanabilme umudunu tümüyle kaybetmiştir; göçe zorlanmıştır.

Bu rakamlar, bir toplumun tarihinde önemli dönüm noktalarıdır.

Yine devletin resmi rakamlarına dayanarak, şeker pancarı ve tütün üretimindeki gelişmeye bakalım. 1998 yılında, 11 yıl önce, Türkiye’de 5076 köyümüzde 622 bin aile geçimini tütün ekerek sağlıyordu. Ortalama ekim alanı 8-9 dönümdü. Bu kadarlık kıraç toprakta yapılan tütün ekimiyle, bir aile geçinebiliyordu.

2003 yılında tütün üreticisi ailelerin sayısı 334,3 bindi.

5 yıllık AKP iktidarı sonrasında, 2008 yılında tütün üreticisi ailelerin sayısı yalnızca 194,3 bin kalmıştı.

Diğer bir ifadeyle, 1998 yılındaki 622 bin ailenin yüzde 70’i tütün üretiminin dışına itildi.

428 bin tütün üreticisi aile, artık tütün ekmiyor. Bu insanlar yoksullaştılar, arazilerini sattılar ve şehirlere göç ettiler.

Türkiye’de tütün üreticilerini perişan eden, Avrupa Birliği’dir, ABD’dir, uluslararası sigara tekelleridir.

Bunlar, kendi ellerindeki tütün stoklarını eritebilmek için, Türk tütünüyle yapılan sigaraları piyasadan çektiyecek bir operasyon uygulamaktadır.

Geçmişte bütün dünyaya Türk tütününü satan Türkiye, bugün tütün ithalatçısı durumuna getirilmiştir.

1925 öncesinde Reji Şirketi, Türk tütün üreticisinin kanını iliğini sömürdü. 1925 yılında bu uygulamalara son verilmiş, İhisarlar İdaresi kurulmuştu. Bu kuruluşun adı daha sonraki yıllarda TEKEL olmuştu.

Bugün tütüncülüğümüz, emperyalistlerin çıkarları ve talimatları doğrultusunda uygulanan politikalarla son derece bilinçli bir biçimde tahrip edilmektedir.

Benzer bir durum, şeker pancarı üretiminde de geçerlidir.

Yine devletin rakamlarına göre, AKP’nin iktidara geldiği 2002 yılında Türkiye’de 492,2 bin aile geçimini şeker pancarı üretimiyle sağlıyordu. Bu ailelerinin ettikleri alan da ortalama olarak 11-12 dönümdü. Bu miktar arazi üzerinde yapılan şeker pancarı tarımı, ailelerin geçimi için yeterli parayı sağlıyordu.

2008 yılında şeker pancarı üreten aile sayısı 209,1 bine geriledi. Diğer bir ifadeyle, her 100 üreticiden 48’i tasfiye oldu.

Bunu kim sağladı?

Emperyalistlerin şirketleri nişasta bazlı tatlandırıcılar üretiyor. ABD’nin genetik yapısı değiştirilmiş frankeştayn mısırları Türkiye’ye geliyor, bunlardan üretilen tatlandırıcılar hayatımızın her alanına giriyor. Bunlar yaygınlaştıkça, köylümüz perişanlıyor. Kaçak giren şeker kamışı şekeri de çöküşü hızlandırıyor.

Bugün şehirlerimizde yaygınlaşan bir toplumsal çürüme var. Hırsızlık, soygunculuk, fuhuş, her türlü ahlaksızlık yaygınlaşıyor. Çaresizleştirilmiş insanlar geleneklerimizi ve göreneklerimizi hiçe sayıyor. Bizi bir arada tutan ortak değerlerimiz hızla aşındırılıyor, yok ediliyor. Çaresizlik insanları bireycileştiriyor, devraldığı değerlerden koparıyor.

Bu süreci gerçekleştirenler, çiftçimizi yoksullaştıran, toprağını satmaya ve çaresizliğe göçe zorlayan ise, emperyalizmdir.

Tarımsal destekleri onlar kaldırttı. Tarımsal girdiler pahalılandı. Çiftçinin ürünü para etmemeye başladı. Devletin gözetimi altında yapılan tarımsal faaliyet terk edildi. Avrupa Birliği’nde ve ABD’de çiftçiler desteklenirken, Türk çiftçisi çaresizliğe terk edildi. Bunları dayatan emperyalistlerdir.

Bütün bunların bir amacı vardır. Bu topraklarda yaşayan insanları bu topraklardan sürüp çıkarmak.

19. yüzyılın ikinci yarısında Ege Bölgesi’ndeki toprakların büyük bölümü İngilizlere aitti. Bugün, Avrupa’nın topraklarının hızla kirlendiği koşullarda, Anadolu’nun bakir topraklarına göz koyanlar, Türkiye’de güçlü bir devlet ve güçlü bir millet istemeyenler, çiftçimizi yoksullaştırarak saldırmaktadır.

Çiftçimizin düşmanı, ABD ve AB emperyalistleriyle onların ülkemizdeki işbirlikçileridir.

Çiftçilerimiz, sıkıntılarında çözüm bulmak istiyorsa, emperyalizme karşı verilen mücadeleye katılmalıdır.